

Amerikai karizma

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 30. szám, 2018. július 27.

2016 júliusában kanadai testvérem közölte, hogy az amerikaiak már csak ilyenek, Trumpot fogják megválasztani, mert ő „*fun*”, szórakoztató jelenség, Hillary Clinton viszont unalmas és túl okos, az olyat nem szeretik. Igaza lett. A demokrata jelölttel más bajok is voltak az email-botránytól a családi alapítvány orosz nukleáris fejlesztésekhez fűződő kapcsolatáig – de Trump győzelménél talán csak az volt a meglepőbb, hogy ilyen keservesen sikerült győznie.

A döbbenet azóta tart. Közben tömérdek bizonyíték került elő arról, hogy a Trump-klán összejátszott a Kreml belső embereivel, bratyizott az ügynökeivel, de azt aligha lehet valaha is bizonyítani, hogy ezért nyert. A döbbenetet fokozza, hogy a minden politikai tapasztalatnak, közérdemnek, mélyebb tudásnak híján lévő tévésztár még mindig kormányoz, és nem dőlt össze sem Amerika, sem a világ (ha rogyadozik, akkor csak kis részben miatta). És ezt nemcsak az amerikai demokraták érzik így, akiknek kényelmes, ha a 2016-os vereségért mindenestül az orosz ármányt okolják, hanem becsületes vagy egyszerűen megszokásból konzervatív politizálók is Amerikában és Európában. „Hát elfelejthetjük, amit egész felnőtt életünkben tudtunk a politikáról?” – kérdezhetik.